

Událost - její situovanost

Jestliže jsme řekli, že událost nemůže „být“ (tj. vykonávat své „bytí“) jako zcela izolovaná, ale že už jen pro svou skutečnost (pro své sebe-uskutečňování) nutně potřebuje vejít do vzájemných vztahů s jinými událostmi, ale zároveň pečovat o svou vnitřní integritu (a celostnost) tím, že udržuje svůj odstup od nich, distanci, oddělenost (která ovšem není a nesmí být tak radikální, že by jakékoli vztahy k nim učinila nemožnými, neboť tím by událost vlastně zlikvidovala sama sebe). Tím je však dáno i to, že ke každé skutečné („pravé“) události náleží také její vztah k okolí, totiž právě k oněm okolním událostem; a protože tento vztah je také proměnlivý (i když nikoli nahodile proměnlivý, nýbrž vždy znovu nějak – byť jen zčásti a v mezích možností – organizovaný a tak co do vnějšku – a i „zvnějšku“ – také jakoby „integrovány“). Proto můžeme (a dokonce musíme) mluvit o „situovanosti“ každé události (což např. neplatí v geometrii, kde můžeme vyčerpávajícím způsobem analyzovat a prozkoumat povahu nějaké křivky nebo plošného či prostorového útvaru, ale můžeme naprosto zanedbat resp. vůbec neuvažovat o jiných křivkách nebo plošných útvarech atd., pokud to nebude naším samostatným záměrem a vlastně naší další, novou a s tou první nesouvisící konstrukcí). Kdybychom užili paradoxního vyjádření, mohli bychom říci, že „táží“ událost, lokalizovaná a temporalizovaná v odlišné „situaci“, tj. výrazně jinak situovaná, by už nutně byla jinou událostí; její „totožnost“ je totiž neodlučná od její situace a situovanosti. Okolnosti, podmínky, a také určitá sestava (skladba) těchto okolností nebo podmínek, může mít zásadní význam pro událost, jejímž charakteristickým rysem je, že své událostné dění, tj. své „bytí“, musí vykonávat, a při tom vykonávání vlastního bytí musí zároveň vykonávat některé své akce a zejména reakce na toto okolí.

(Písek, 060819-2.)